

Poročila o strahoviti suši prihajajo iz Združenih ameriških držav in to predvsem iz onih pokrajin, ki so žitnice za Ameriko in tudi za drugi svet. Žitna polja so radi suše čisto izžgana in bo žetev zelo slaba.

Razne novice.

Krivoverce podpirajo. Narodna doma v Mariboru in v Celju sta dala svoje prostore na razpolago takozvani starokatoliški krivi veri, da v njih opravljajo svoje obrede. Starokatoliška kriva vera je nastala pred 66 leti na Nemškem. Nekaj ošabnih nemških profesorjev je odpovedlo pokorščino rimskemu papežu ter so ustanovili svojo krivoversko skupino, ki so jo lažljivo imenovali starokatoliško, da bi nerazsodne ljudi zvalili na led. In tej nemški krivi veri dajeta streho in s tem podporo slovenska Narodna doma! Ta doma je pomagalo s svojimi prispevki graditi slovensko katoliško ljudstvo, katoliški duhovniki so v svojem rodoljubju podpirali denarna zavoda, ki sta bila in sta nastanjena v teh domovih. In sedaj zahvala — pristna liberalni zahvala — podpora nemški krivoverski skupini!

»Večernik«, »jugoslovensko« JNS glasilu v Mariboru, se zadnji čas na vso moč trudi, da daje vedno jačje dokaze svoje kulturne zaostalosti ter se poteguje za rekord časnikarske neizobraženosti. Kot pokrovitelj starokatoliške krivoverne sekte je 4. julija objavil v oddelku »teološka razmotrivanja« trditev, s katero proglašava velikega hrvatskega in jugoslovanskega škofa Strossmayerja za »starokatoličana«, torej za pripadnika takozvane starokatoliške krivoverske ločine. Ker takšna gorostasna budalost še ni bila zapisana v hrvatskem jeziku in ker »Večernik« najbrž niti z enim plačanim iztisom ne zahaja na Hrvatsko, omenjeni bogoslovno-znanstveni izsledek mariborskega »Večernika« sporočamo bratom Hrvatom. Ko bodo strmeli nad tem cvetom časnikarske izobrazbe, bodo hkrati mogli začutiti prijeten vonj JNS »jugoslovenstva«, ki z

vprav zločinsko drznostjo žigosa Strossmayerja, velikega Hrvata in Jugoslavana in katoliškega škofa, kot odpadnika od katoliške cerkve.

»Kmetijski list« ne ve, da je katoliška cerkev božja ustanova, ki ima svojo ustavo od Boga. Duhovniška oblast je od Boga samega, namestitvev duhovnikov se izvrši po škofih, ki so podrejeni rimskemu papežu, kateri je vrhovni poglavar katoliške cerkve in Kristusov namestnik na zemlji. Demokratična pa je ta ustanova, ker imajo dostop do cerkvenih služb od najnižje do najvišje sinovi vseh ljudskih slojev, tudi najnižjih. Po veliki večini izhajajo katoliški duhovniki iz vrst delovnega ljudstva. Zato ni treba »Kmetiskemu listu« skrbeti za demokratizacijo katoliške cerkve. Vnema glasila kmetijskih JNSarjev za demokratizacijo je sumljiva, ako se pomisli, da je ta list podpiral diktatorske režime, dokler so bili v njih zastopani kmetijci.

CESTA PROTI ŠT. ILJU IN NOVE CESTNE ZVEZE V PTUJSKEM SREZU.

Ustvaritev avtomobilske ceste med Mariborom in severno mejo se vedno bolj bliža uresničenju. Prvi del te ceste in sicer od meje do odcepitve banovinske ceste proti Sv. Lenartu pri Pesnici je že bil razpisan. Dne 29. julija pride na vrsto razpis ostalega dela do št. Ilja v dolžini 12 in pol km. Proračun za ta del, ki ne bo težaven, znaša 3.623.000 Din.

Kar se tiče sreza Ptuj, je že deloma dokončanih več novih cestnih zvez, pri katerih dobijo zaposlitev brezposelni.

Predvsem je treba omeniti popravilo ceste Majšperg — Naraplje, za katero je dala banovina ptujskemu cestnemu odboru iz fonda za javna dela 40.000 Din. Dela so v polnem teku. Ista svota je bila nakazana za nadaljevanje ceste Nova cerkev — Podlehnik.

15.000 Din je dala banovina za cesto Sv. Barbara — Dugo in 10.000 Din za dograditev ceste Trbegovci — Hvaletinci.

Napreduje tudi gradnja ceste Svetina — Jeruzalem in bo to ena najlepših cest

v celem okraju. Treba bo najti denarna sredstva za gramoz, ker sicer bodo zemeljska dela vsled neprestanih nalivov razpadla.

Cesta Zavrč — Turški vrh je gotova. Z ozirom na predvideno zvezo s Hrvaško je ta cesta velikega pomena, ker gre tukaj za prometno zvezo Zagreb — Klenovnik.

60 letnico obstoja gasilskega društva bodo slavili 5. t. m. v Dravogradu v okviru večjih slovesnosti. Ob tej priliki bo tudi služba božja na prostem.

Slovesno so bile otvorjene 1. julija t. l. telefonske centrale v Podlehniku, pri Sv. Vidu, pri Sv. Andražu in pri Sv. Barbari v Haložah. Otvoritve se je udeležil poštni ravnatelj dr. Vagaja iz Ljubljane, ptujski srezki načelnik, ptujski župan, poslanec Brenčič in še več drugih.

Neznanege utopljenca, ki je moral biti dolgo v vodi, je naplavila Drava pri Vuhredu.

Bridko kaznovana ljudska lahkovernost. Iz Rač nam poročajo o skoraj neverjetni ciganski goljufiji in lahkovernosti priprostega človeka. Pri kmetu Antonu Lamprehtu sta se oglasila dva neznana cigana. Stavila sta kmetu ponudbo zamenjave ciganskega konja s posestnikovo kobilo proti doplačilu 3000 Din. Kmetu je bila zamenjava po godu in je v njo privolil. Cigani so izrabili naklonjenost posestnika za drzno goljufijo. Pripovedovali so mu, da imajo nekje pri Podovi v gozdu zakopan zaklad. Gre za 200.000 Din, katere so nekje izmaknili. Ker so v denarni stiski, bi bili pripravljeni, da bi mu odstopili zaklad za 10.000 Din. Lampreht je bil tudi za to zamenjavo pripravljen. V celi vasi pa je zbral komaj 4000 Din. S to svoto so bili cigani zadovoljni. Določili so dan, ko bo morala Lamprehtova žena prinesiti denar na določeno mesto. Kmetica se je podala v gozd pri Podovi. Komaj pa so jo zagledali omenjena dva cigana in še ena ciganka, so jo napadli, jej odvzeli 4000 Din in zginili v šumi.

Negušev pes.

Majhen beli psiček, ki je bil najljubša živalca neguša, je spremljal svojega gospodarja v pregnanstvo. Cesar ga pa ni vzel seboj v London, ampak ga je pustil v svojem prvem zatočišču v Jeruzalemu. Psiček je bil te dni povozen od avtomobila, katerega je šofiral Italijan.

Abesinski cesar pred Društvom narodov.

Dne 30. junija je le moral priti do izrednega zasedanja Društva narodov. To priliko je porabil tudi pregnani abesinski cesar, ki se je pripeljal iz Londona v Zenevo. Zbrani predstavniki 52 pri Zvezi narodov včlanjenih držav so gledali neguša po strani. Poskušali so vse,

Ciganka.

Povest iz domačih hribov.

»Mati ne verjamejo ničesar. Silvester, pravijo, je usmiljenja vreden človek, očeta ni imel, pravijo, mater pa nič kaj prida; zaradi tega ni sam vsega kriv in za marsikako grdo razvado ne more. Tudi lepe bukvice pričujejo za njega... Dalje... potem pa nisem več čula, ker je pricoklal ujec Miha po stopnicah pa sem morala bežati.«

»Moj Bog, če je iz ječe ušel, ne vemo, kaj bo še napravil... Pavla se ga tako boji.«

»Zakaj pa? Ali je kdaj že kaj imela z njim?« je sumila Urška.

»Ne, ne, ne. En sam krat ga je videla... Jaz se ga tudi bojim. S takim človekom pod isto streho me je strah.«

»Trepica ti, ali misliš, da bo Lisjak starost delal na Ravnah? Jerca ga je vzela na piko in mu bo gotovo podkurila. Če se sam ne spravi, ga bodo orožniki peljali. Kristina, poslušaj me, kaj ti rečem! Dva tedna je lump zdaj pri hiši, pa ga štirinajst dni ne bomo imeli več, verjemi mi!«

Urškine besede so se prej izpolnile, kakor je sama mislila. Še tisti dan so se na Ravnah pri južini opoldne prijeli. Zopet je Lisjak med vso jedjo strm

7 v Pavlo, jo nabadal in z očmi slačil, da je ta od jeze in sramu zdaj zardela, zdaj spet prebledela. Ravnjak je predrzneža večkrat ostro pogledal in zraven pomenljivo zagodrnjal; kazalo pa je, da nesramnež teh znamenj ne razume. Ko je Pavla vstala, da pojde v kuhinjo po jed, in se je na stolu spotaknila, se je Lisjak na glas zarežal in zinil nekaj prav grdega. Tedaj je vse pri mizi utihnilo, nihče se ni smejal, Urška pa je skočila gobeždaču v nos:

»Grdoba nemarna, v svinjak pojdi in h koritu, kjer svinje lokajo! Tam je zate, ne pa za mizo s pošteni ljudmi.«

»Neumna tička, s teboj nimam nič!« se je Lisjak repenčil. »Tebi nisem ničesar rekel.«

Dekla mu je hotela odgovoriti, tedaj pa je že zagrmel Ravnjakov glas:

»Urška ima prav. Ti si grd cotelj. Zapomni si, da pri nas ni takih navad. Če si se jih spodaj na Poljanskem nalezal, bi bil moral tam ostati; pri nas v hribi jih ne trpimo. Tu je najslabšega dedca sram, da bi tako klafanje poslušal, kaj šele, da bi sam kaj takega zinil. Če še kdaj tako besedo čujem, te odnesem h koritu in te vržem v vodo kakor garjevo mače.«

Lisjak je prebledel, ustnice so mu trepetale od srda, komaj se je premagal, da ni skočil, nekaj časa je molčal, potem je zahrpal:

»Pošaliti se bom vendar smel.«